

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 września 2021 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi:

1. zasądził od pozwanego Miasta Ł. na rzecz powoda M. K. kwotę 12.401,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

- w zakresie kwoty 10.100 zł od dnia 29 września 2017 roku do dnia zapłaty;
- w zakresie kwoty 2.301,20 zł od dnia 7 marca 2020 r. do dnia zapłaty;

2. oddalił powództwo w pozostałej części;

3. ustalił, że powód wygrał sprawę w 84%, a szczegółowe rozliczenie kosztów postępowania w oparciu o zasadę stosunkowego ich rozdzielania pozostawił referendarzowi sądowemu.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało zaskarżone apelacją przez interwenientów ubocznych – M. G., P. G. prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą PHU (...) Usługi (...).

Interwienienci zaskarżyli wyrok w części, tj. w zakresie pkt 1 i 3 wyroku, zarzucając mu:

I. naruszenie przepisów postępowania, mogące mieć wpływ na wynik sprawy poprzez naruszenie:

1) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez bezpodstawne przyjęcie, że bezsporne pomiędzy stronami jest, iż do zdarzenia szkodzącego doszło na chodniku po przeciwległej stronie al. (...), którego utrzymanie (umową zawartą pomiędzy pozwaną gminą M. Ł. a interwenientami ubocznymi) przekazane było przez pozwaną do wykonania interwenientom ubocznym - podczas, gdy okoliczność ta nie była bezsporna, a sam powód zmieniał swoje wskazania co do miejsca, w którym doszło do zdarzenia szkodzącego, i podczas oględzin przeprowadzonych w dniu 21 października 2021 roku wskazał ostatecznie, iż do zdarzenia szkodzącego doszło na „żółtym pasku” na chodniku przy przejściu dla pieszych, chociaż przed remontem al. (...) i chodników przy jezdni - a zatem wtedy, gdy doszło do zdarzenia szkodzącego w 2016 r. chodnik nie posiadał „żółtego paska”, co potwierdza wydruk z (...) załączony przez stronę powodową do pisma procesowego z dnia 2 lipca 2018 roku;

2) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczne z materiałem dowodowym uznanie przez Sąd I instancji, że okoliczność, jakoby powód w dniu 18 grudnia 2016 roku poślizgnął się na chodniku, który był oblodzony i nieutrzymany w należyтым stanie - podczas gdy interwenient uboczny wielokrotnie kwestionował powyższe okoliczności, a w toku postępowania dopuszczony został szereg dowodów (w tym protokoły odbioru prac przez Urząd Miasta Ł. i zeznania świadka K. K.), z których wynikało, że po stronie interwenientów ubocznych nie doszło do zaniechań, a ich obowiązki były wykonane należyście - a zatem nie może im zostać przypisana odpowiedzialność na podstawie art. 415 k.c., co miało oczywisty wpływ na wynik sprawy poprzez przyjęcie odpowiedzialności pozwanych za szkodę powoda;

3) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę dowodów i bezpodstawne uznanie - iż bezspornym jest, że powód na skutek zdarzenia z dnia 18 grudnia 2016 roku poniósł szkodę - trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 3%, w sytuacji gdy powód nie stawiał się na badanie przeprowadzone przez biegłego, a biegły wskazał w treści swej uzupełniającej opinii z dnia 7 listopada 2019 roku, że „bez badania powoda nie może z całą pewnością wykluczyć, że wielkość uszczerbku na zdrowiu mogła być niższa niż około 3 %”, a zatem okoliczność ta nie mogła zostać uznana za bezsporną a powód nie stawiając się na badaniu przeprowadzonym przez biegłego nie tylko nie udowodnił faktycznego uszczerbku na zdrowiu, ale de facto uniemożliwił jego weryfikację;

4) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę dowodów i bezpodstawne uznanie za bezsporne, że powód przyjmować musiał ampułki przeciwzkrzepowe F. 0,6 za 171,60 złotych - w ślad za opinią biegłego - podczas, gdy powód

nie sprostął w tym zakresie ciężarowi dowodu i nie przedłożył do akt sprawy jakiegokolwiek rachunku na zakup powyższego leku, zaś biegły w treści swej opinii uzupełniającej z dnia 7 listopada 2019 roku wskazał, że: „nie dysponując dowodami zakupu leków przez powoda nie może z całą pewnością wykluczyć, że powód np. nie przyjmował żadnych leków po urazie i nie ponosił żadnych kosztów w tym zakresie”;

5) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę dowodów i bezpodstawne uznanie że powód wymagał - stosownie do opinii biegłego - częściowej pomocy osób trzecich przez okres 2 miesięcy po wypadku w wymiarze ok. 4 godzin dziennie, a przez następne 2 miesiące w wymiarze przez ok. 1 godzinę dziennie podczas, gdy biegły w swej opinii uzupełniającej z dnia 7 listopada 2019 roku wskazał, że „ocena zakresu pomocy, jakiej powód potrzebował ze strony osób trzecich (z jakiej faktycznie korzystał) pozostaje całkowicie w gestii Sądu”, a jak wskazał sam powód w treści swoich zeznań złożonych podczas rozprawy w dniu 22 października 2020 roku „po wypadku nie korzystałem z pomocy osób trzecich, ani rodziny. Kiedy miałem nogę złamaną żona mi pomagała, nie mogłem chodzić kiedy miałem nogę w gipsie, żona mi podawała jedzenie, herbatę itd. Po zdjęciu gipsu wszystkie prace wykonywałem samodzielnie”, a zatem nie można uznać iż powód wymagał pomocy osób trzecich jak wskazano w opinii biegłego;

naruszenia te miały wpływ na wynik sprawy. Gdyby bowiem nie powyższe dokonane przez Sąd I instancji błędne ustalenia i dowolna ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego to roszczenie powoda o zapłatę okazałoby się nieuzasadnione w całości, gdyż powód, na którym spoczywał ciężar dowodu, nie przedstawił jakichkolwiek dowodów, które potwierdzałyby, że do zdarzenia z dnia 18 grudnia 2016 roku doszło na odcinku, którego utrzymanie powierzono interwenientom, a nadto na skutek zaniedbania (zaniechania) ze strony interwenientów ubocznych, a zatem, że interwenienci uboczni są odpowiedzialni za szkodę, której doznał powód, jak również, że dochodzone przez powoda roszczenia (i ich wysokość) są zasadne.

II. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez bezpodstawne zastosowanie art. 415 k.c. polegające na przyjęciu odpowiedzialności pozwanej, a w następstwie interwenientów ubocznych, którym pozwana powierzyła utrzymanie chodników w należyтым stanie, za skutki wypadku powoda z dnia 18 grudnia 2016 roku, w sytuacji gdy interwenienci uboczni nie ponoszą odpowiedzialności za to zdarzenie, gdyż jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego - interwenienci uboczni wykonywali swoje obowiązki w zakresie utrzymywania miasta - w tym utrzymywali stan chodników przy al. (...) (po przeciwległej stronie nieruchomości przy al. (...)) - w stanie należyтым, prawidłowo wykonując swoje zobowiązania, a zatem ich zachowaniu nie można przypisać bezprawności zaniechania, jak to uczynił Sąd I instancji.

Przy tak sformułowanych zarzutach skarżący wnieśli o zmianę wyroku w całości poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz interwenientów bocznych kosztów procesu za obie instancje, według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywiedziona w sprawie apelacja podlegała odrzuceniu, została bowiem wniesiona z naruszeniem art. 79 k.p.c..

Dostrzegając interes prawny po stronie interwenienta, którego istnienia powód nie kwestionował w odpowiedzi na apelację, uznać należało, że czynności, które pozwana podjęła po wydaniu wyroku przez Sąd Rejonowy, wykluczały możliwość przyjęcia, że wniesienie apelacji przez interwenienta stanowiło działanie zgodne z wolą i czynnościami strony pozwanej.

Nie można odmówić słuszności stanowisku, że ani zaniechanie wniesienia apelacji, ani też bierna postawa zainteresowanej strony w stosunku do apelacji wniesionej przez interwenienta ubocznego nie może jeszcze oznaczać, że w rozumieniu art. 79 k.p.c. wniesienie apelacji pozostawało w sprzeczności z czynnościami strony, na rzecz której środek zaskarżenia został wywiedziony. Takie stanowisko było zajmowane przez Sąd Najwyższy i jest w pełni podzielane przed skład orzekający Sądu Okręgowego (por. wyrok z dnia 7 sierpnia 1967 r., I CR 86/67 oraz

postanowienie z dnia 10 listopada 1982 r., II CZ 121/82), jednakże z okoliczności, które zostały ujawnione w toku postępowania apelacyjnego, nie wynika, aby przywołane orzeczenia miały zastosowanie w tej sprawie.

Nie można w szczególności przyjąć, aby intencje strony pozwanej można było oceniać wyłącznie przez pryzmat zaniechania wniesienia apelacji lub niezajęcia stanowiska co do apelacji interwenienta. Zachodziła natomiast konieczność uwzględnienia istotnej okoliczności wskazanej przez powoda, a przyznanej przez stronę pozwaną, którego roszczenia zostały w pełni zaspokojone przez stronę pozwaną po wydaniu wyroku przez Sąd Rejonowy.

Zaspokojenie powoda w całości jednoznacznie wykazuje, że strona pozwana pogodziła się z przegraną w tej sprawie, nie zamierzała kontynuować sporu w postępowaniu apelacyjnym, z którego zrezygnowała.

W rozpoznawanej sprawie strona pozwana nie pozostała więc bierna, lecz zaspokajając powoda, dała wyraz swojemu stanowisku, które nie zakładało kontynuowania sporu w postępowaniu apelacyjnym.

Istotne znaczenie przy ocenie zastosowania art. 79 k.p.c. w odniesieniu do nietypowych okoliczności tej sprawy ma ocena intencji strony pozwanej, na potrzebę zbadania których zwracał uwagę Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 4 października 2012 r., IV CSK 327/12.

Należało więc przyjąć, że zapłata należności zasądzonej zaskarżonym wyrokiem stanowiła czynność wyrażającą wolę strony pozwanej w rozumieniu przyjętym w powołanym przepisie, z którą w sprzeczności nie mogły pozostawać czynności niesamoistnego interwenienta ubocznego. Skutek przewidziany art. 79 k.p.c. może zostać spowodowany nie tylko czynnością procesową, ale też dokonaną w toku postępowania czynnością materialnoprawną, która została podniesiona i wykazana, zanim postępowania zostało prawomocnie zakończone. Zaspokojenie powoda przez stronę pozwaną nie może uzasadniać skutecznego podejmowania przez interwenienta czynności mających na celu wykazanie bezzasadności powództwa, tego rodzaju czynności pozostają bowiem w ewidentnej sprzeczności ze stanowiskiem strony, do której interwenient uboczny przystąpił w toku postępowania. Analogiczny skutek może zostać spowodowany materialnoprawną czynnością potrącenia wzajemnej wierzytelności przez stronę pozwaną w toku postępowania. Także w takim wypadku interwenient uboczny nie może skutecznie podejmować działań w celu wykazania bezzasadności wierzytelności dochodzonej przez powoda, która została skompensowana oświadczeniem pozwanego o potrąceniu.

Za potrzebą zastosowania art. 79 k.p.c. przy ocenie dopuszczalności apelacji wniesionej w tej sprawie istotnie przemawia okoliczność, że zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego, interwenient nie powołał się na okoliczność zapłaty dokonanej po wydaniu zaskarżonego wyroku i nie wnosił o jej uwzględnienie w postępowaniu apelacyjnym, lecz oparł apelację na zarzutach, do których on i strona pozwana odwoływali się w postępowaniu przed Sądem Rejonowym.

Ocena zgodności działania interwenienta z intencjami strony pozwanej wyglądałaby inaczej, gdyby apelacja została oparta na nowej okoliczności dotyczącej zapłaty dokonanej przez stronę pozwaną po wydaniu zaskarżonego wyroku, jednakże z treści apelacji jasno wynika, że interwenientowi okoliczność ta nie była znana w czasie, gdy apelacja była przygotowywana. Co więcej, nie sposób nie dostrzec, że uznanie swojej odpowiedzialności przez stronę pozwaną oraz zapłacenie należności zasądzonych zaskarżonym wyrokiem nie są zdarzeniami korzystnymi dla interwenienta. Rozbieżność stanowisk strony pozwanej oraz interwenienta dotyczących zasadności powództwa wniesionego w tej sprawie jest więc oczywista i nie mogła zostać pominięta przy ocenie dopuszczalności apelacji wniesionej przez interwenienta ubocznego w sytuacji, gdy strona pozwana uznała swoje zobowiązania wobec powoda, czemu dała jasny wyraz przez zapłatę należności zasądzonych zaskarżonym wyrokiem po jego wydaniu.

Apelacja interwenienta ubocznego mająca na celu podważenie zasadności roszczenia powoda została więc wniesiona w naruszeniu art. 79 k.p.c. i jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu.

Odrzucenie apelacji uzasadniało obciążenie interwenienta kosztami postępowania apelacyjnego.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku, w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.).